

VAMPIRSKA AKADEMIJA

POLJUBAC SENKE

RIŠEL MID

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Richelle Mead
SHADOW KISS

Copyright © 2008 Richelle Mead
All rights reserved
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svojim nećacima Džordanu i Ostinu

Serijal VAMPIRSKA AKADEMIJA:

Vampirski akademija

Promrzlina

Poljubac senke

Obećanje krvi

PRVO POGLAVLJE

VRHOVI PRSTIJU SU MU KLIZILI niz moja leđa, gotovo nimalo nisu pritiskali, ali mi jesu izazivali strujne udare u telu. Veoma polako je pomerao ruke po mojoj koži, duž strana stomaka do obline kukova. Osetila sam kako mi je prisionio usne na vrat, odmah ispod uva. To je bilo praćeno još jednim poljupcem nešto niže, pa još jednim i još jednim...

Usne su mu prešle s mog vrata na obraz i konačno na usne. Poljubili smo se i prigrlili još čvršće. Krv mi je ključala i osećala sam se življe nego ikad. Volim ga, toliko volim Kristijana da...

Kristijan?

O, ne.

Neki razuman deo mene odmah je shvatio šta se dešava – i, čoveče, mnogo se nadrždao. Međutim, svi ostali delovi još su proživljavali taj susret kao da mene dodiruje i ljubi. Taj deo mog bića nije mogao da se odvoji. Previše sam se stopila s Lisom i, po svoj prilici, to se zaista *meni* dešava.

Ne, strogo sam rekla sebi. To nije stvarno – ne za tebe. Odlazi odatle.

Ali kako da poslušam razum kada mi svaki nerv u telu gori? Ti nisi ona. To nije tvoja glava. Izlazi.

Njegove usne. Ne postoji ništa na svetu osim njegovih usana. To nije on. Izlazi.

Poljupci su isti, onakvi kakvih sam se sećala kad sam se s njim...

Ne, on nije Dmitrij. Izlazi!

Dmitrijevo ime bilo je poput hladnog tuša. Izašla sam.

Uspravila sam se u krevetu. Odjednom sam ključala. Pokušala sam da šutnem pokrivač sa sebe, ali samo sam još više zapetljala noge. Srce mi je snažno udaralo i pokušavala sam duboko da dišem kako bih se pribrala i vratila u sopstvenu realnost.

Vremena su se svakako promenila. Nekada su me iz sna budili Lisini košmari. Sada je to činio njen seksualni život. Izjava da se te dve vrste buđenja donekle razlikuju bila bi čist eufemizam. Taman sam naučila da blokiram njene romantične epizode – bar kad sam budna. Ali ovog puta su me Lisa i Kristijan (nenamerno) nadmudrili. Odbrana mi je slaba dok spavam, što omogućava jakim osećanjima da prodru kroz psihičku sponu koja me povezuje s najboljom drugaricom. To mi ne bi smetalo da su njih dvoje, kao normalne osobe, bili u krevetu – pod „u krevetu“ podrazumevam „spavanje“.

„Bože“, promrmljala sam i prebacila noge preko kreveta. Glas mi je bio prigušen zevanjem. Zar Lisa i Kristijan ne mogu da se uzdrže dok se ne probudim?

Međutim, buđenje mi nije toliko smetalo koliko ono što sam osetila. Naravno, ništa od toga nije se meni desilo. Nije niko dodirivao *moju* kožu niti ljubio *moje* usne. Ali ipak je

moje telo sad osećalo uskraćenost. Prošlo je mnogo vremena otkako sam bila u sličnoj situaciji. Sva sam utrnula i bilo mi je vruće. Jeste glupo, ali odjednom sam očajnički želela da me neko miluje – ili bar samo zagrlji. Ali svakako ne Kristijan. Setila sam se njegovih usana na mojima, njegovih poljubaca i kako sam u snu bila uverena da me Dmitrij ljubi.

Ustala sam na klecave noge, osećajući se nemirno i... pa, tužno. Tužno i prazno. Morala sam da se otremem tog čudnog raspoloženja pa sam navukla bademantil i papuče, izašla iz sobe u hodnik i otišla u kupatilo. Umila sam se hladnom vodom i zagledala u ogledalo. Pogled mi je uzvratilo moj odraz umršene kose i krvavih očiju. Izgledala sam neispavano, ali nisam htela odmah da se vratim u krevet. Nisam još htela da rizikujem da zaspim. Potrebno mi je nešto da me razbudi i otrese ova osećanja.

Izašla sam iz kupatila i pošla prema stepeništu. Koraci su mi bili laki dok sam silazila. Prizemlje spavaonice bilo je pusto i tiho. Bilo je gotovo podne – što je sredina noći za vampire, budući da oni žive po noćnom rasporedu. Iza vrata sam provirila u hodnik. Bio je prazan, ako se izuzme moroj koji je sedeo za pultom i zevao. Malodušan, jedva budan, listao je časopis. Stigao je do kraja časopisa i ponovo zevnuo. Okrenuvši se u obrtnoj stolici, bacio je časopis na sto iza sebe i posegnuo za nečim, verovatno novim štivom.

Dok mi je bio okrenut leđima, jurnula sam prema dvostrukim vratima koja vode napolje. Moleći se da ne zaškripe, pažljivo sam povukla jedne vratnice tek toliko da se provučem. Obrevši se napolju, zatvorila sam vrata što sam nežnije mogla. Ništa se nije čulo. Moroj će u najgorem slučaju osetiti dašak vazduha. Osećajući se kao nindža, izašla sam na svetlost dana.

Hladan vetar ošinuo me je po licu, ali upravo mi je to bilo potrebno. Gole grane njihale su se na vetru i grebale po kamenu spavaonice poput noktiju. Sunce je virilo između sivih oblaka, podsećajući me da bi trebalo da sam u krevetu i spavam. Škiljeći na svetlu, čvršće sam se uvila u bademantil i otišla do mesta između spavaonice i teretane koje nije toliko izloženo vetru. Bljuzgavica sa staze mi je pokvasila papuče, ali nisam marila.

Da, tipičan šugav zimski dan u Montani, ali u tome i jeste stvar. Svež vazduh me je potpuno rasio i oterao ostatke virtuelnog ljubavnog prizora. Pored toga, doprineo je da odlučno ostanem u svojoj glavi. Usredsređivanje na hladnoću bolje je od sećanja na osećaj koji su izazvale Kristijanove ruke. Dok sam stajala i odsutno zurila u drveće, osetila sam varnicu ljutnje na Lisu i Kristijana. Ogorčeno sam pomislila kako mora da je lepo kad možeš da radiš šta god hoćeš. Lisa je često govorila kako bi volela da može da uđe u moju glavu i doživi moja iskustva kao što ja mogu njoj da radim. Ona zapravo nema pojma koliko je srećna. Ne može da zna kako je to kada tuđe misli ometaju vaše i tuđa iskustva se mešaju s vašim. Nije znala kako je to živeti s tuđim savršenim ljubavnim životom kad vi uopšte nemate ljubavni život. Nije shvatala kako je to osećati tako silnu ljubav da vas grudi zabole – ljubav koju možete samo osećati ali ne i izraziti. Naučila sam da je potiskivanje ljubavi veoma slično potiskivanju besa. Izjeda vas iznutra dok ne poželite da vrištite ili šutirate nešto.

Ne, Lisa ne shvata ništa od toga. I ne mora. Može da nastavi sa svojim romantičnim izletima, ne obazirući se na to šta meni radi.

Primetila sam da ponovo duboko dišem, ovog puta od besa. Nestala je sladunjavost koju sam ranije osetila zbog

Lisinog i Kristijanovog noćnog susreta. Smenili su je ljutnja i ljubomora, osećanja nastala zbog onoga što ne mogu imati a ona tako lako dobija. Pokušala sam da ih potisnem, ne želim da imam takva osećanja prema najboljoj drugarici.

„Mesečariš li?“, pitao je glas iza mene.

Trgla sam se i brzo okrenula. Dmitrij me je posmatrao. Izgledao je istovremeno radoznalo i kao da se zabavlja. Ima smisla da me, dok se kidam zbog svog nepoštenog ljubavnog života, snađe uzrok mojih problema. Uopšte nisam čula kad mi je prišao. Toliko o mojim veštinama nindže. I zaista, zar je toliko teško da se očešljam pre nego što izađem? Brzo sam prošla rukom kroz dugu kosu iako sam znala da je sad prekasno. Verovatno izgledam kao da mi je neka životinja uginula na temenu.

„Proveravam bezbednost“, odgovorila sam. „Šugava je.“

Nagoveštaj osmeha mu je prešao preko usana. Dosad sam se zaista smrzla i morala sam primetiti kako njegov dugački, kožni mantil izgleda toplo. Ne bi mi smetalo da ga ogrnem.

Kao da mi je pročitao misli, rekao je: „Mora da si se sledila. Hoćeš li moj mantil?“

Odmahnula sam glavom, rešena da mu ne kažem kako više ne osećam noge. „Dobro sam. Šta radiš ovde? I ti proveravaš bezbednost?“

„Ja sam bezbednost. Ovo je moja smena.“ Školski čuvari uvek patroliraju oko škole dok svi ostali spavaju. Strigoji, nemrtvi vampiri koji vrebaju žive morojske vampire kao što je Lisa, ne izlaze danju, ali učenici koji krše pravila – kao na primer kad se iskradu iz spavaonica – predstavljaju problem i danju i noću.

„Pa, dobro obavljaš svoj posao“, rekla sam. „Drago mi je što sam mogla da pomognem u proveravanju tvojih sjajnih sposobnosti. Trebalo bi da pođem.“

„Rouz...“ Dmitrij me je uhvatio za ruku i, uprkos vetru, hladnoći i bljuzgavici, talas vreline prostrujao mi je telom. Trgao se i pustio me, kao da se opekao. „Šta zaista radiš napolju?“

Glas mu je poručivao da prestanem da se glupiram pa sam mu dala odgovor najbliži istini. „Ružno sam sanjala. Bio mi je potreban vazduh.“

„Pa si samo istrčala. Nije ti palo na um da time kršiš pravila. Ili da obučeš kaput.“

„Da“, odvratila sam. „To bi bilo to u kratkim crtama.“

„Rouz, Rouz.“ Glas mu je sada bio ogorčen. „Uopšte se ne menjaš. Sve radiš brzopleto.“

„Nije istina“, pobunila sam se. „Mnogo sam se promenila.“

Iznenada je osmeh nestao s njegovog lica i ustupio mesto zabrinutosti. Posmatrao me je nekoliko trenutaka. Ponekad sam imala utisak da njegove oči mogu da pročitaju sve što mi je u duši. „U pravu si. Promenila si se.“

Nije mu bilo pravo što je to priznao. Verovatno razmišlja o tome kako su me, zajedno s nekoliko prijatelja, zarobili strigoji pre tri nedelje. Čista je sreća što smo uspeli da pobegnemo – ali nismo se svi izvukli. Mejson, moj dobar ortak, koji je pri tom bio lud za mnom, ubijen je i to nikada neću sebi oprostiti, iako sam ubila počinioce.

Zbog toga sam mračnije gledala na život. Pa, svi na akademiji svetog Vladimira mračnije gledaju na život, ali ja pogotovo. I drugi su primetili koliko sam se promenila. Međutim, ne volim kada je Dmitrij zabrinut, te sam odgovorila pošalicom.

„Pa, ne brini. Bliži mi se rođendan. Postaću odrasla osoba čim napunim osamnaest, zar ne? Uverena sam da ću se tog jutra probuditi potpuno zrela.“

Kao što sam se nadala, slabašan osmeh smenio je mrštenje. „Siguran sam u to. Kada ti je rođendan? Za otprilike mesec dana?“

„Trideset jedan dan“, ozbiljno sam odgovorila.

„Nije da brojiš dane.“

Slegnula sam ramenima i on se nasmejao.

„Pretpostavljam da si sastavila i spisak rođendanskih poklona. Na deset strana? Jedna stavka u svakom redu? Rangiran po redu ili po prioritetima?“ Još se osmehivao. Retko se opušteno osmehivao i iskreno zabavljao.

Zaustila sam da se ponovo našalim, ali ponovo mi je slika Lise i Kristijana prošla kroz glavu. Vratio se onaj tužan i prazan osećaj u stomaku. Sve što bih mogla poželeti – nove krpice, ajpod, bilo šta – odjednom je izgledalo beznačajno. Šta mi znače takve materijalne stvari naspram one koje želim više od svega? Bože, stvarno sam se promenila.

„Ne“, tiho sam odgovorila. „Nemam spisak.“

Nakrivio je glavu da me bolje pogleda i do ramena duga kosa poletela mu je u lice. Kosa mu je smeđa, ali nije tamna kao moja koja ponekad deluje crno. Odgurnuo je neposlušne pramenove, ali vetar mu ih je istog časa ponovo bacio na lice. „Ne verujem da ne želiš ništa. Biće to dosadan rođendan.“

Slobodu, pomislila sam. To je jedino za čime žudim. Sloboda da sama donosim odluke. Sloboda da volim koga hoću.

„Nije važno“, odvratila sam.

„Šta ti...“ Zastao je. Razumeo je. Uvek to čini. Zbog toga smo srodni bez obzira na razliku od sedam godina. Zaljubili smo se jedno u drugo prošle jeseni dok je bio moj instruktor borilačkih veština. Kako su se osećanja zahuktavala, otkrili smo da imamo više problema od razlike u godinama. Oboje ćemo čuvati Lisu kad diplomira i ne smemo dozvoliti da nam osećanja odvrćaju pažnju buduću da je ona prioritet.

Naravno, to je lakše reći nego učiniti jer mislim da naša osećanja nikada neće nestati. Oboje smo imali trenutke slabosti, trenutke koji su doveli do ukradenih poljubaca i izgovaranja reči koje je trebalo prećutati. Kad sam pobešla od strigoja, Dmitrij mi je rekao da me voli i gotovo mi priznao kako zbog toga nikada neće moći da bude s nekom drugom. Ali postalo je jasno da ipak ne možemo biti zajedno te smo se oboje vratili starim navikama – izbegavanju jedno drugog i pretvaranju da je naš odnos strogo profesionalan.

U očiglednom pokušaju da promeni temu rekao je: „Možeš negirati koliko hoćeš, ali znam da si se smrzla. Hajdemo unutra. Uvešću te na zadnja vrata.“

Iskreno sam se iznenadila. Dmitrij je retko izbegavao neprijatne teme. Tačnije, bio je ozloglašen po tome što me je terao da razgovaram o stvarima s kojima nisam htela da se suočim. Ali razgovor o našem disfunkcionalnom odnosu kojem nije suđeno da uspe? Danas svakako nije hteo da zalazi u to. Da. Prilike se zasigurno menjaju.

„Mislim da je tebi hladno“, zadirivala sam ga dok smo obilazili spavaonicu u kojoj su smešteni pripravnici. „Zar ne bi trebalo da si sav čvrst kao stena, budući da si iz Sibira?“

„Verujem da imaš pogrešnu sliku o Sibiru.“

„Zamišljam ga kao arktičku pustoš“, iskreno sam odgovorila.

„Onda svakako imaš pogrešnu sliku.“

„Je l' ti nedostaje?“, pitala sam i okrenula se da ga pogledam. To mi nikada nije palo na pamet. Po mom mišljenju, svi žele da žive u Americi ili bar ne žele da žive u Sibiru.

„Stalno“, odvratio je neznatno setno. „Ponekad želim...“

„Belikove!“

Vetar je doneo glas odnekud iza nas. Dmitrij je promrsio nešto i gurnuo me dalje iza ugla koji sam upravo obišla. „Pazi da te ne vide.“

Čučnula sam iza reda zelenika koje opasuju zgradu. Na njima nije bilo bobica, ali gusto oštro lišće izgrebalo mi je kožu. Naspram ledene hladnoće i mogućnosti da neko otkrije moju kasnu šetnju, nekoliko ogrebotina mi trenutno predstavlja najmanju brigu.

„Nisi na dužnosti“, čula sam kako je Dmitrij rekao nekoliko trenutaka kasnije.

„Nisam, ali morala sam da razgovaram s tobom.“ Prepoznala sam glas. Alberta, predvodnica školskih čuvara. „Neće dugo trajati. Moraćemo da napravimo novi raspored smena dok budeš na suđenju.“

„Tako sam i pretpostavio“, odvratio je. Čudno je zvučao, gotovo kao da mu je neprijatno. „Svi će trpeti zbog toga – izabran je loš trenutak.“

„Da, pa kraljica se obazire samo na sopstveni raspored.“ Alberta je zvučala nervozno i pokušala sam da shvatim šta se dešava. „Selest će preuzeti tvoje smene, a ona i Emil će podeliti tvoje treninge.“

Treninge? Dmitrij neće držati nikakve treninge sledeće nedelje zato što... Ah. O tome je reč, shvatila sam. Sutra počinje šestonedeljna terenska praksa za nas pripravnike. Nećemo imati časove i čuvaćemo moroje danonoćno dok nas odrasli isprobavaju. „Treninzi“ o kojima pričaju svakako se odnose na vreme kada će Dmitrij učestvovati u ispitima. Ali kakvo je to suđenje spomenula? Sigurno pod tim ne misli na završne ispite koje polažemo na kraju svake školske godine?

„Kažu da im ne smetaju dodatne obaveze“, nastavila je Alberta, „ali pitala sam se možeš li preuzeti neke njihove smene pre nego što odeš kako bi se teret ravnomerno podelio?“

„Naravno“, odgovorio je kratko i kruto.

„Hvala. Verujem da će to pomoći.“ Uzdahnula je. „Volela bih da znam koliko će suđenje trajati. Ne želim da dugo

odsustvujem. Čovek bi pomislio da je sve rešeno u vezi s Daškovim, ali čujem da se kraljica ustručava da plemića visokog roda osudi na zatvorsku kaznu.“

Ukočila sam se. Hladnoća koju sam sada osećala nije imala nikakve veze sa zimskim danom. *Daškov?*

„Uveren sam da će doneti ispravnu odluku“, odgovorio je Dmitrij. Utom sam shvatila zašto on ne govori mnogo. To je nešto što ja ne bih trebalo da čujem.

„Nadam se. I nadam se da će zaista trajati samo nekoliko dana kao što tvrde. Slušaj, grozno je napolju. Imaš li nešto protiv da dođeš u kancelariju da pogledamo raspored?“

„Naravno“, odgovorio je. „Samo moram prvo nešto da pogledam.“

„U redu. Vidimo se uskoro.“

Zavladala je tišina i morala sam pretpostaviti da se Alberta udaljava. I naravno, Dmitrij je obišao ugao i stao ispred grma zelenike. Skočila sam iz svog skrovišta. Izraz njegovog lica rekao mi je da već zna šta će slediti.

„Rouz...“

„Daškov?“, rekla sam, trudeći se da budem tiha kako me Alberta ne bi čula. „Mislite na Viktora Daškova?“

Nije se trudio da negira. „Da, Viktor Daškov.“

„I vi ste pričali o... Hoćeš reći...“ Bila sam toliko zapanjena da mi je bilo teško da sredim misli. Ovo je neverovatno. „Mislila sam da je u zatvoru! Hoćeš da kažeš kako se još nije održalo suđenje?“

Da. To je uistinu neverovatno. Viktor Daškov. Moroj koji je proganjao i psihički i fizički mučio Lisu kako bi kontrolisao njene moći. Svaki moroj može da koristi magiju jednog elementa: zemlje, vazduha, vode ili vatre. Međutim, Lisa je koristila gotovo nepoznati peti element po imenu duh. Mogla je da isceli sve – kao i da oživi mrtve. Zbog toga

imam psihičku sponu s njom – neki to nazivaju „poljupcem senke“. Oživela me je posle saobraćajne nesreće u kojoj su poginuli njeni roditelji i brat, što nas je vezalo na način koji mi omogućava da osećam njene misli i iskustva.

Viktor je prvi shvatio da ona može da leči i hteo je da je zatvori i koristi kao sopstveno vrelo mladosti. Nije oklevao da ubije sve koji su mu se našli na putu – ili je, kao u Dmitrijevom i mom slučaju, koristio kreativnije načine da zaustavi protivnike. Stekla sam brojne neprijatelje za sedamnaest godina, ali sigurna sam da nikoga ne mrzim kao Viktora Daškova – bar među živima.

Dmitrij je imao izraz koji mi je bio dobro poznat. Onaj kad misli da bih nekoga mogla zavaliti pesnicom. „Zatvoren je, ali još nije izveden pred sud. Zakonske procedure nekad dugo traju.“

„Ali sada će biti suđenje? I ti ideš?“ Govorila sam kroz stisnute zube, pokušavajući da ostanem mirna. Pretpostavljam da još izgledam kao da hoću nekoga da zavalim pesnicom.

„Sledeće nedelje. Nekoliko čuvara i ja ćemo svedočiti o onome šta se desilo Lisi i tebi one noći.“ Izraz mu se promenio pri pomenu događaja koji su se odigrali četiri meseca ranije i ponovo sam prepoznala taj pogled. Bio je to žestok, zaštitnički pogled kad je neko do koga mu je stalo u opasnosti.

„Možeš da misliš da sam luda što ću ovo pitati, ali... ovaj... idemo li Lisa i ja s tobom?“ Već sam pretpostavljala kako će glasiti odgovor i nije mi se svidelo.

„Ne.“

„Ne?“

„Ne.“

Podbočila sam se. „Slušaj, zar ti se ne čini razumnim da bi *mi* trebalo da budemo tamo ako će se govoriti o onome što se *nama* desilo?“

Dmitrij je poprimio izraz strogog instruktora i odmahnuo glavom. „Kraljica i još nekolicina čuvara smatraju da je najbolje da ne prisustvujete. Ionako ima dovoljno dokaza. Pored toga, zločinac ili ne, on je – bio je – jedan od najmoćnijih plemića na svetu. Ne žele da se pročuje za suđenje.“

„Znači, mislite da ćemo svima rastrubiti ako nas povedete?“ ,povikala sam. „Ma hajde, družo. Zaista misliš da bismo to uradile? Samo želimo da Viktor završi u zatvoru. Zauvek. Možda i duže. A ako postoji mogućnost da se izvuče, moraš nas pustiti da odemo.“

Nakon što su uhvatili Viktora, odveli su ga u zatvor i mislila sam da će se priča tu i završiti. Mislila sam da će ga ostaviti da trune tamo. Nikada mi nije palo na um – mada je trebalo – da će se prvo održati suđenje. Mislila sam kako su njegovi zločini jasni. Ali iako morojska vlada radi u tajnosti i nezavisno od ljudske, ona funkcioniše na sličan način. Uključujući pridržavanje protokola.

„Nije na meni da odlučujem o tome“, odvratio je Dmitrij.

„Ali imaš uticaj. Mogao bi da govoriš u naše ime, pogotovo ako...“ Moj bes je donekle popustio i smenio ga je iznenadan strah. Gotovo da nisam mogla da izgovorim sledeće reči. „Pogotovo ako postoji mogućnost da se izvuče. Postoji li? Zar zaista postoji šansa da ga kraljica pusti?“

„Ne znam. Ponekad niko ne može znati šta će ona ili drugi članovi visokog plemstva učiniti.“ Odjednom je izgledao umorno. Gurnuo je ruku u džep i izvadio privezak s ključevima. „Slušaj, znam da si uzrujana, ali ne možemo sada pričati o tome. Moram kod Alberte, a ti moraš unutra. Zaobljen ključ otvara zadnja vrata. Znaš na koja mislim.“

Znala sam. „Da. Hvala.“

Durila sam se i mrzela sam kad se tako ponašam – pogotovo što me je izbavio toga da upadnem u nevolju – ali bilo je

jače od mene. Viktor Daškov je zločinac. Pohlepan je, željan vlasti i ne zanima ga preko koga će preći kako bi ostvario ono što želi. Ako ponovo bude na slobodi... pa, niko ne može predvideti šta se može desiti Lisi ili bilo kom drugom moroju. Pobesnula sam jer sam znala da mogu doprineti tome da ga zatvore ali mi niko ne dozvoljava da to učinim.

Dmitrij me je pozvao nakon što sam napravila nekoliko koraka. „Rouz?“ Okrenula sam se. „Žao mi je“, rekao je. Zastao je a njegov pokajnički izraz postao je oprezan. „I bolje bi bilo da mi sutra vratiš ključeve.“

Okrenula sam se i nastavila da hodam. Verovatno nije pošteno, ali dete u meni verovalo je da Dmitrij može nešto da učini. Uverena sam da bi mogao da odvede Lisu i mene na suđenje kad bi stvarno hteo.

Gotovo sam stigla do zadnjih vrata kada sam krajičkom oka spazila neki pokret. Raspoloženje mi se još više pogoršalo. Sjajno. Dmitrij mi je dao ključeve da se ušunjam a sada me je neko drugi uhvatio. Takva je moja sreća. Očekujući da me neki profesor zapita šta radim, okrenula sam se smišljajući odgovor.

Ali nije bio profesor.

„Ne“, tiho sam rekla. Ovo mora da je neka obmana. „Ne.“

Na trenutak sam se zapitala jesam li se uopšte probudila. Možda još spavam u krevetu i sanjam.

Ali sigurno, *sigurno* to jeste jedino objašnjenje za ono što sada vidim pred sobom, za ono što vreba u senci starog čvornovatog hrasta na travnjaku akademije.

Bio je to Mejson.